

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2081/2020
21.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., Општина ..., чији је пуномоћник Небојша Грамић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., Општина ..., чији је пуномоћник Ненад Максимовић, адвокат из ..., ради раскида уговора о поклону, одлучујући о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 4697/19 од 24.10.2019. године, на седници одржаној 21.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 4697/19 од 24.10.2019. године.

Образложење

Основни суд у Зајечару, пресудом П 818/2018 од 27.05.2019. године, одбио је као неоснован тужбени захтев тужиле, којим је тражила да се раскине уговор о поклону закључен између тужиле као поклонодавца и тужене као поклонопримца, оверен код Јавног бележника у ... Јелене Баљевић, под пословним бројем ОПУ: ...-... дана 01.06.2016. године (став први изреке). Обавезао је тужилу да накнади туженој трошкове парничног поступка у износу од 66.400,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате, у року од 15 дана под претњом принудног извршења (став други изреке).

Апелациони суд у Нишу, пресудом Гж 4697/19 од 24.10.2019. године, одбио је као неосновану жалбу тужиле и потврдио пресуду Основног суда у Зајечару П 818/2018 од 27.05.2019. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Тужена је благовремено поднела одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5., а у вези члана 413. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС, 55/14 и 87/18) и утврдио да ревизија тужиле није дозвољена.

Тужба је поднета 31.05.2018. године. У тужби, уводу првостепене и другостепене пресуде је наведена вредност предмета спора у износу од 300.000,00 динара.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП је прописано, да, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како вредност предмета спора побијане правноснажне пресуде очигледно не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра, то ревизија тужиле није дозвољена на основу цитиране одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Наводи ревизије да је дозвољена, из разлога што се ради о поступку за раскид уговора о поклону, а који разлог није прописан одредбом члана 403. став 3. ЗПП, односно да се спор не односи на имовинскоправне спорове, где се тужбени захтев односи на утврђење права својине на непокретностима, нити на потраживање у новцу, на предају ствари или извршење неке друге чинидбе, нису од утицаја на другачију одлуку овога суда.

Наиме, одредбом члана 28. став 1. ЗПП је прописано да, ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредног главног захтева. Одредбом члана 31. став 1. ЗПП је прописано, да, ако се тужбеним захтевом тражи утврђење права својине или других стварних права на непокретностима, утврђење ништавости, поништај или раскид уговора, који има за предмет непокретност, вредност предмета спора се одређује према тржишној вредности непокретности или њеног дела. Одредбом члана 33. став 2. ЗПП, је прописано да, у другим случајевима, ако се тужбени захтев не односи на новчани износ, меродавна је вредност предмета спора коју је тужилац означио у тужби.

Према томе, имајући у виду означену вредност предмета спора у тужби у износу од 300.000,00 динара, која је наведена и у уводу првостепене и другостепене пресуде као вредност предмета спора, без обзира на природу предмета спора, то у конкретној ситуацији ревизија није дозвољена, на основу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић